

Левски хрипна и погледна прѣзъ прозореца. Той се досѣти, че е издаденъ... Вѣнъ се мѣркаха по снѣга чернитѣ сѣнки на стотина турски заптиета... Левски измъкна изъ пазвата си нѣкакви книжя и ги зарови въ огъня; провѣри двата си леворвера, захапа въ уста черкезката си кама и слѣзе долу въ крѣчмата... Крѣчмарѣтъ му отвори заднитѣ врата отъ кѣмъ двора, и Левски като разяренъ лѣвъ се хвърли срѣщу заптиетата!..

— Назадъ! — извика той и леворверѣтъ му изгърмя; едно заптие се търколи на земята.....

Той нагази до колѣнѣ въ снѣга, хвърли се въ една прѣспа и се покатери по плета...

За зла врага, врѣвѣта отъ единия му цѣрвулъ се бѣ проточила; закачи се о плета, нѣколко пушки изгърмѣха отзадъ и Левски увисна като прострѣлянъ соколъ на плета!...

Заптиетата го хванаха и го внесоха въ крѣчмата. Сутринѣта изъ цѣлия Ловечъ се носѣше отъ уста въ уста: „дяконѣтъ Левски заловенъ“!

\* \* \*

Три дни слѣдъ какринската случка, около педесетъ души конни заптиета придружаваха една покрита бричка. Вжтрѣ бѣ ранениятъ Левски, когато караха прѣзъ Търново за София на сждъ прѣдъ турскитѣ паши... *К. П. Домусчиевъ.*

